

INHOUD. De Hebreeuwsche Universiteit te Weenen. — REDACTIONEEL: Studenten; De Conferentie te Washington. — D.S.C.: Rede, gehouden door den heer E. H. J. Lange de Boer, bij gelegenheid van den Senaatsoverdracht; Samenstelling Senaat; Delftsche Stud. Schaakclub. — VEREENIGINGSLEVEN: Vrijz. Chr. Studentenbond; Stud. Gezelschap voor Sociale Studie; Lezingen van S.S.S. en S.T.V.; Ned. Chr. Stud. Vereen. — DELFTSCHE HERSENGYMNASTIEK: Een Droom. — FEUILLETON: Op de Zeepebel, IV. — STUDIEBELANGEN: Hygiënische maatregelen in de Tropen. — INGEZONDEN: door J. A. Schouten; door J. D. van Roon. — TIJDSCHRIFTEN. — T. H.: Aankomst examens afd. Mijnbouwkunde. — PERSONALIA. — FAMILIEBERICHTEN. — CORRESPONDENTIE

DE HEBREEUWSCHE UNIVERSITEIT TE WEENEN.

De politieke mogelijkheid van den herbouw van Palestina tot een Joodsch land is geschapen door de verklaring van Balfour, in November 1917 afgelegd, te San Remo bevestigd, welke den grondslag vormt van het ontwerp-mandaat, door Engeland in overeenstemming met zijn oude bondgenooten aan den Volkerenbond voorgelegd.

Het Joodsche volk krijgt den reusachtigen taak een arm, verwaarloosd land tot nieuwe bloei te brengen, het te maken tot het vaderland waar de Joodsche geest in eigen huis weer leven zal.

Men is zich in Joodsche kringen — in de Zionistische Organisatie, wier politiek streven tot de erkenning van Palestina als nationaal huis der Joden voerde — volkomen bewust van den omvang van deze taak. De belangrijke problemen der kolonisatie van landbouwers, van het investeren van voldoende kapitaal, van het tot zelfstandigheid en normale ontwikkeling brengen der bevolking, van het binnen brengen van stijgende aantallen immigranten, worden onder de oogen gezien, al zijn ze verre van opgelost.

Naast deze allerbelangrijkste materiele grondslagen van den Joodschen toekomst zijn de geestelijke fundamenten van het nieuwe Palestina niet vergeten. Gedurende de 25 jaren die sedert Herzl's „Judenstaat" verstreken, en terwijl men de krachtige politieke organisatie van het Zionisme schiep en ontwikkelde die de Jodenstaat in haar banier voerde, werd meer en meer het bewustzijn wakker, dat niet alleen om de verbetering der materiele positie der Joden, die bijna overal in ellende en verdrukking leefden, maar meer nog: om herwekken van den Joodschen geest tot eigenschappingskracht het politieke doel der Zionisten moest worden nagestreefd. Is het dan te verwonderen dat het onderwijs in Palestina de levendige belangstelling van het Zionisme had? In dit onderwijs zag men in de eerste plaats het instrument om het Hebreeuwsch tot de volkstaal en tot drager van de herboren Joodsche kultuurgedachte te maken. En is het wonder dat het instituut waar de hoogste geestelijke waarde gevormd wordt — de Universiteit — al spoedig een groote belangstelling kreeg?

In Zionistische kringen heerscht er geen eenstemmigheid of een zoo kostbaar instrument als een Universiteit aangeschaft moet worden vóór de economische structuur der gemeenschap in staat is haar te bekostigen en voldoende omvangrijk is om haar nuttig effect ten volle te genieten. Toch was de richting die het stichten der universiteit als een der eerste daden van het herboren Jodendom wenschte, in de meerderheid. Reeds in 1913 besloot een Zionistisch congres haar te stichten nog voordat de politieke waarborgen in Palestina verkregen waren. De meerderheid meende toen dat eenerzijds het feit dat studeeren voor een goed

deel der Joodsche jeugd onmogelijk was — omdat Rusland vrijwel geen Joden aan de Universiteit los liet en ook de Europeesche Universiteitén haar poorten voor buitenlandse Joden sloten — de moreele plicht aan het Zionisme oplegde te zorgen dat al dat Joodsche intellect niet te gronde zou gaan. Anderzijds zag men toen in de oprichting van de Universiteit een demonstratie van de krachtige wil naar geestelijke zelfstandigheid, een politiek wapen van de eerste orde. De plannen van 1913 door Prof. Weizmann (Manchester) uitgewerkt, kregen de sympathie en de krachtige steun van Ehrlich, terwijl Baron de Rotschild groote financiële toezeggingen deed. Het uitbreken van den grooten oorlog maakte een eind aan de reeds begonnen actie.

Een der eerste daden van Weizmann, nadat Palestina aan de Joden werd teruggewezen, was: wederom het opnemen van het Universiteitsplan, en bij zijn eerste bezoek aan Palestina werd de eerste steen van de Universiteit op den Scopus gelegd, toonend dat bevrijd Israël als een eerste taak beschouwde, zelfstandig geworden, als vrij volk bij te dragen aan de cultuur der menschheid, zooals de Zonen van het volk Israël onder de natiën hun beste kracht gewijd hadden aan de beschaving der volkeren.

Een grootsch plan voor de nieuwe Universiteit werd door den Engelschman Gaddes ontworpen, terwijl in afwachting van de middelen voor de ten uitvoerlegging van het groote plan, een kleiner schema werd gemaakt, dat enkele natuurwetenschappelijke en medische instituten, een bibliotheek en enkele voor de ontwikkeling van de Hebreeuwsche taal noodige instellingen omvat. De medewerking van op den voorgrond tredende Joodsche geleerden werd gezocht en verkregen — niemand minder dan Einstein steunt het plan en stelde veel tijd en moeite in dienst van de uitvoering. Ook thans nog blijven de meeningen verdeeld, of, waar zooveel voor de economischen opbouw noodig is en de verkregen middelen nog achterblijven bij de verwachting, of thans het stichten van een Universiteit gerechtvaardigd is.

Het wil mij voorkomen, dat men hare beteekenis niet mag onderschatten. In de eerste plaats zal het aanwezig zijn van een staf van technisch onderlegd personeel van de Universiteit aan den opbouw direct ten goede komen. Verder echter is niet minder belangrijk hare geestelijke invloed. De bevolking die door de emigratie naar Palestina gebracht wordt, komt voor een groot deel uit de landen van Oost-Europa, waar een eigenaardige onevenwichtige geestesgesteldheid heerscht, zij is onder den invloed van geestelijk dilettantisme en heeft in allerlei opzicht een on-westersche waardeschatting van geestelijke goederen en van hare dragers. De aanwezigheid van de Universiteit als centrum van diepere studie, geestelijke evenwichtigheid en ware vakstudie, zal een heilzame werking kunnen uitoefenen en het dagelijksche werk zal winnen door dezen invloed.

Het Zionisme beoogt de geestelijke zelfstandigwording van het Joodsche volk, eigen wetenschap en eigen kunst als hare uitingen. Voor het naar deze hooge goederen strevende volk is de Universiteit van Jeruzalem het vaandel.

Utrecht, Sept. 1921.

(w. g.) Prof. Dr. L. S. ORNSTEIN.

REDACTIONEEL

Wij ontvingen van den heer E. Dikker een schrijven, waarin hij ons verzocht onderstaande oproep op de eerste pagina af te laten drukken. Wij voldoen hierbij volgaarne

aan zijn verzoek en hopen dat er door studenten de noodige aandacht aan zal worden geschonken.

REDACTIE.

STUDENTEN.

Onderstaande vereenigingen hebben besloten in samenwerking met de afdeeling van het Algemeen Comité tot Steun aan de Hongerenden in Sowjet-Rusland gevormd uit de Delftsche burgerij, een krachtige actie te voeren ter bestrijding van de hongersnood in Rusland. Zij doen hiervoor een beroep op uw gevoelens van menselijkheid, opdat de steun zoo krachtig mogelijk zij. Dat deze laatste u uitsluitend mogen leiden bij uw gift, zal ieder welmeenende bevestigen.

En de samenstelling van het Delftsche Comité leert ons dat in Delft onder alle kringen de overtuiging leeft, dat er geholpen moet worden, spoedig en goed.

Studenten, toont dat ook uw kringen van die waarheid doordrongen zijn.

Weet, dat in Samara 9 van elke 10 menschen leven van boomschors, gras en leem.

Weet, dat in het hongerdistrict Defa een maand geleden van elke 100 kinderen onder 1 jaar reeds 75 stierven.

Weet, dat in de geteisterde streken de boeren, die zelve „brood” aten uit mos en leem vervaardigd, het zaaikoren door oneindige offervaardigheid en inspanning bijeenbrachten en met hun zwakke handen aan de aarde toevertrouwen om de oogst voor het volgend jaar te redden!

Namens de Besturen van:

V. C. S. B.: P. C. Lammerts van Bueren.
S. S. R.: F. C. Keller.
S. S. S.: F. Roosenschoon.

Namens vele P. I. A.-leden:

Ir. F. Heesterman.

Het Comité:

D. Schermerhorn, Voorz.,
E. Dikker, } Secr.
                  } Penningm. (S. S. S.)
F. A. F. Bouman, (V. C. S. B.)
F. L. v. d. Bom, (S. S. R.)
Ir. J. Heesterman, (P. I. A.)

Gelden te zenden aan den penningmeester Oude Delft 186, postrekening 37271, bij wien ook steunlijsten te verkrijgen zijn.

Maandelijksche verantwoording geschiedt in de studentenpers.

Uit de Minerva van Vrijdag 11 Nov. 1921, namen we het ondervolgende over. Ook in verband met het artikel van den heer Van Wouw over Ontwapening, achtte de redactie het wenschelijk het stukje over te nemen.

DE CONFERENTIE TE WASHINGTON.

Menigeen, die dit opschrift leest, zal de schrik om het hart slaan. Gaan de studentenbladen zich bemoeien met de hooge politiek? De vraag te stellen bewijst hoe absurd het zou zijn haar bevestigend te beantwoorden. Echter heeft deze conferentie niet uitsluitend politieke beteekenis: het vraagstuk der ontwapening grijpt verder. De Amerikaansche studenten blijken vooral hiervan overtuigd: immers van hen werd dezer dagen onderstaand telegram ontvangen:

Representatives of forty American colleges assembled in conference Princetown University October twenty sixth adopted resolutions urging upon American delegation to Washington Conference importance reduction present naval armaments and necessity of amicable discussion of this end is to be realised. In name of Princetown Conference we

earnestly urge your country and send similar plea to your representatives Washington Conference.

Het secretariaat der Nederlandsche Studenten-Organisatie heeft gemeend dit telegram niet zonder meer ter zijde te leggen. Waar toch de studenten een categorie is, die, zoo er naar de wapenen wordt gegrepen, bijna zonder uitzondering het uniform aantrekt, is er zeker eenige aanleiding om zich rekenschap te geven van hetgeen straks aan de overzijde van den Oceaan besproken zal worden.

Niettemin kan ik niet nalaten er op te wijzen, dat dergelijke telegrammen, te zenden aan officiële vertegenwoordigers, meer Amerikaansche dan Europeesche zede is. Het secretariaat der Nederlandsche Studenten-Organisatie stelt zich echter gaarne als middel beschikbaar om uiting te geven aan hetgeen in de Nederlandsche studentenwereld leeft en doet daarom het volgend voorstel!

Zij, die van oordeel zijn, dat op dit telegram in den aangeduiden zin dient te worden gereageerd zenden hun kaartje of een schrijven aan het secretariaat. In het geval meer dan vijf honderd studenten hunne adhaesie, met het Amerikaansche plan betuigen zal het secretariaat het gevraagde telegram afzenden. Om de zaak te bespoedigen en de administratie te vergemakkelijken richtte men dit als volgt in:

Op de enveloppe schrijve men het woord „Ontwapening” en beschouwe Dinsdagochtend 22 November, 10 uur als den uitersten termijn. Hetgeen na dien datum wordt ontvangen komt niet aanmerking.

v. h. Secretariaat N.S.O.,

J. J. SCHOKKING.

Pieterskerkchoorsteeg 15, Leiden.

DELFTSCH STUDENTENCORPS

REDE,

GEHOUDEN DOOR DEN HEER E. H. J. LANGE DE BOER, PRESIDENT VAN DEN SENAAAT VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS, TER GELEGENHEID VAN DE INSTALLATIE VAN DEN NIEUWEN SENAAAT, OP WOENSDAG 16 NOVEMBER 1921.

Mijne Heeren Senatoren,
Honorair en te Installeeren Senatoren,
Leden van het Delftsch Studenten Corps!

Het oogenblik is thans nabij, waarop vier leden van den Senaat, het jaar, waarin zij hun leven ten nauwste met het Corps verbonden hebben, tot het verleden moeten rekenen. Vele opoffering van persoonlijk genoeg heeft het Senatorschap van hen gevergd, maar ook veel schoons en heerlijks heeft het daarvoor teruggeven. Veel moeite en hoofdbrekens hebben het maken en ten uitvoerbrengen van plannen meegebracht, maar dikwijls mochten de resultaten dit alles beloonen.

Ik zal U thans geen gedetailleerd verslag geven van de werkzaamheden van den Senaat; in het Corpsverslag kunt gij daaromtrent het een en ander vinden; wel echter wil ik u in breede trekken de richting aangeven waarin hij werkzaam is geweest.

Na het aftreden van den Senaat Gips, lagen daar vele plannen, die de ver-vooruitziende blik van dit college als noodzakelijk en nuttig voor den bloei van het Corps en in het belang van de Delftsche Studentenmaatschappij had geoordeeld, maar door dien Senaat niet voltooid hadden kunnen worden, op verwezenlijking te wachten. Velen zullen wellicht gedacht hebben: de volgende Senaat heeft ze slechts ten uitvoer te brengen. Dit „slechts” nu, was een ver-

keerde bijvoeging. De plannen van den Senaat Gips, betreffende de Federatie, hoe voortreffelijk ook, waren niet te verwezenlijken, om de eenvoudige reden, dat de andere belanghebbenden er niet mee accoord gingen. Op deze basis is, zelfs met eenige wijzigingen, geen overeenstemming te vinden. Ook betreffende deze quaestie verwijs ik naar het Corpsverslag.

Nog andere plannen waren er bij gekomen, die de huidige Senaat, als zijnde van oogenblikkelijk belang, meende niet te mogen uitstellen tot de vorige voltooid waren. Hierdoor kwam er gedurende dit jaar een opeenhooping van werk, zooals wellicht in vroeger jaren zelden voorkwam. En tegelijkertijd mochten natuurlijk de vertegenwoordiging en de belangstelling in het doen en laten der Corpsverenigingen niet op den achtergrond geraken.

En nu alle beslommeringen van Federatie- en andere plannen voor hen tot het verleden behooren, maar ook: dat meest intense meegenieten en meeleven in de vreugde, die het Corps biedt, nu past mij, alvorens tot déchargeeren over te gaan, een woord van afscheid, aan hen, die acht maanden lang mijn medewerkers zijn geweest.

Mede-Senatoren!

Het is de laatste maal, dat ik U zoo noemen mag. En ik acht mij gelukkig, dat de laatste woorden, die ik u in uwe functies toespreek, woorden van dank en hulde mogen zijn, die uit mijn hart voortkomen, en naar ik verwacht, in den boezem van het gansche Corps weerklank zullen vinden. Meer dan anderen weet ik, hoe gij tijdens ons samenwerken, alles hebt achtergesteld bij het Corpsbelang. Zooals vanzelf spreekt kwam het wel voor, dat wij het niet allen eens waren omtrent een te volgen richting, maar hetgeen alsdan het meningsverschil voor onaangenaamheden vrijwaarde was het gevoelen, dat het doel van ons streven toch hetzelfde was: de bloei van ons Corps.

Gij, Van Steenberg, hebt u voornamelijk gewijd aan de oplossing van die moeilijke vraagstukken: de Federatie, en de hervorming der studentenpers, en dan met al uw krachten.

In u Van Laer, heeft het Corps een thesaurier gehad, die het alles behalve aangename en zeer tijdroovende financieele werk met onvergelykelijke opgewektheid stipt volbracht.

In u, Hupkens van der Elst, vond ik steeds dengene, wiens opvattingen het meest met de mijne overeenkwamen, en al zijt ge slechts acht maanden in functie geweest, toch hebt ge het archief een goed eind in de juiste richting gebracht.

Gij, Van der Hoop, bezettet wel de minst hooge functie in den Senaat, maar uwe met de N.S.O. verbonden bijkomstige werkzaamheden, hebben haar niet de minst belangrijke gemaakt. Gij hebt den noodzakelijken schakel gevormd tusschen Hoofdbestuur der N.S.O. en Senaat.

Ten slotte wil ik de hoop uitspreken dat wij niet uit elkaars leven zullen verdwijnen, zoodra onze band van Senatoren verbroken wordt, en dat gij allen zult blijven medeleven met het Corps.

Ik dechargeer thans de heeren Van Steenberg, Van Laer, Hupkens van der Elst en Van der Hoop als secretaris, thesaurier, archivaris en commissaris, en installeer in hunne plaatsen de heeren: Jelgershuis Swildens, Burgerhout, Jas en Dekker.

Nieuw geïnstalleerde Senatoren!

Slechts enkele maanden zal ik uw president zijn, maar toch hoop ik in dien korten tijd bij u sympathie te vinden voor den geest, dien ik als den juisten beschouw, dus wien het ook mijn plicht is, voor te staan. De overwegingen, dat ik eerst acht maanden in functie ben, en dat het aan-

blijven van een president de continuïteit waarschijnlijk ten goede zal komen, weerhielden mij, thans ook af te treden.

Ten overstaan der Leden, wil ik u in 't kort nog even zeggen, wat ik onder de plicht van den Senaat versta.

Ik zie de vertegenwoordiging door den Senaat en in 't algemeen: zijn werkzaamheid, als iets tweeledigs. De eene helft heeft betrekking op het inwendige, de andere op 't uitwendige, 't „buitenland” als 't ware. Onder dit laatste versta ik: de vertegenwoordiging van het Corps op recepties aan de T. H., bij andere corpora, alsmede de werkzaamheden in verband met Federatie, Bouwplannen, e. d. Wat 't inwendige betreft, hieronder vallen vertegenwoordigingen bij de Corpsverenigingen, en vooral: het zich op de hoogte houden van den toestand dier vereenigingen, en van het geheele innerlijke leven in 't Corps, het werkelijk medeleven met zooveel mogelijk kringen van leden, het wegwerken van verkeerde toestanden.

Reeds in de Inauguratie-rede heb ik mijn meening gezegd over datgene, wat van ieder Corpsslid verwacht mag worden; ik heb de nieuw aangekomenen op het hart gedrukt, met al hun kracht mede te werken aan het steeds verbeteren van den geest in het Corps. Hoeveel meer nog geldt dit alles voor Senatoren! Uw positie aan het hoofd van het Corps, stelt u in 't bijzonder in de gelegenheid in de genoemde richting werkzaam te zijn, en indien de Corpssleden, zooals het behoort, in u een voorbeeld zien, dan zult ge inzien, van hoe geweldig groot belang uw houding is.

Ik wil u dus raden, de inwendige vertegenwoordiging, in zijn hoogste beteekenis, nimmer achter te stellen bij de uitwendige, die den laatsten tijd zoo buitengewoon is gegroeid, en daar door wellicht uwe aandacht het meest op zich zal vestigen.

En wat de vertegenwoordiging naar buiten betreft, wil ik u nog toeroepen: vergeet nooit, dat het Corps u heeft aangesteld om zijne belangen in de eerste plaats te behartigen; stelt dus nimmer die van het Corps achter bij andere belangen, want dan zijt ge geen goede Senatoren!

Ten slotte wil ik u verzekeren, dat ik de hoogste verwachtingen koester van onze samenwerking.

Mijne Heeren, Leden van het Delftsch Studenten Corps.

Wanneer van mij verwacht wordt dat ik u de richting zal aangeven, waarin ik den Senaat hoop te leiden, dan deel ik u mede, dat het mijn bedoeling is, op den tot nu toe gevolgden weg voort te gaan, d. w. z. te trachten steeds meer het vereenigingsleven op te wekken, de cordialiteit onder de leden steeds meer te bevorderen en het Corps daaraan te leiden, dat het een steeds grooter deel der ingeschrevenen zal gaan omvatten. In deze tijden, waarin zulk een krachtadige steun wordt verleend aan de studenten der centrale rijken, zou het toch verblindheid zijn, geen oog te hebben voor de ontberingen van mede-studeerenden in Delft. Want zoo niet alle, dan toch zeer vele niet-Corpssleden gevoelen het gemis van het Corpsleven als een ontbering. Evenals gij het een drang gevoelt, de ongelukstandgenooten in Weenen te ondersteunen, zoo moet ge het ook als een plicht beschouwen mede te werken, om het Corps toegankelijk te maken voor hen, die om uit den weg te ruimen bezwaren ervan teruggehouden worden.

Gij allen hebt U kunnen overtuigen van den tegenwoordigen groentijd. Gij allen weet, hoe onjuist en overdreven veelal de verhalen van buitenstaanders omtrent „excessen” zijn, en hoe menigeen er geloof aan hecht. Als Corpsslid mag ook van u verwacht worden, in deze quaesties de waarheid te verkondigen en het principe van de al-omvatting van het Corps te steunen, door de ouders van a. s. studenten, en henzelfen, in te lichten omtrent de werkelijk hier heerschende toestanden.

Ik grijp nog eens met beide handen de gelegenheid aan,

om u tot wat meer belangstelling in de Corpsaangelegenheden aan te sporen. Verschijnt ter Corpsvergadering! Zonder enthousiasme van het Corps kan een Senaat niet veel uitrichten.

Ik heb met genoeg ondervonden, hoe steeds de verhouding van vereenigingsbesturen en Senaat verbetert. In 't bijzonder heeft mij de hoffelijkheid getroffen, waarmede immer het Bestuur van Laga den Senaat ontving.

Laat niet toe, dat enkelingen, die reeds lang uit Delft verdwenen waren, bij de een of andere feestelijkheid de goede verstandhouding voor tijden lang komen verstoren, door oude veeten, die reeds lang vergeten zijn, op te rakelen. Vergeet toch nooit, dat het Corps gebaseerd is op het beginsel der saamhoorigheid, en dat zijn bloei ten nauwste samenhangt met onze bewustheid van dat beginsel.

Bestaat bij ons deze bewustheid — en ik vertrouw daarop — dan mag ik mijn nieuwe mede-Senatoren gelukwenschen met hun benoeming, en U verzekeren, dat ons aller samenwerking de schoonste resultaten zal opleveren.

Ik heb gezegd.

De Senaat is als volgt samengesteld:

E. H. J. Lange de Boer, President
 J. C. Jelgerhuis Swildens, Secretaris.
 H. A. Burgerhout, Thesaurier.
 R. A. Jas, Archivaris, Vice-President
 A. Dekker, Vice-Secretaris.

DELFTSCHE STUDENTEN SCHAAKCLUB.

Onze tweede wedstrijd is al iets beter afgelopen dan de eerste. Wel hebben we nog verloren, maar ditmaal slechts met 5—3 en dat dan nog met goede gelijkspelkansen.

De uitslag van den wedstrijd tegen de Utrechtsche Studenten Schaakclub „Lasker” op Dinsdagavond 15 November was:

FEUILLETON.

OP DE ZEEPBEL
 door KURD LASZWITZ.

IV.

Hiertegen voerde men aan dat niet alles en vet en alkali elementen waren, doch ook glycerine en water; deze konden onmogelijk vanzelf in de kogelvorm gekomen zijn; er stond namelijk in de oudste oorkonden der denkenden: „de wereld is geblazen door de mond van een reus, deze heet „Roedipoedi”. Ten derde leerde Glagli: De wereld was niet de eenige wereld, maar er waren nog oneindig veel werelden, die holle kogels uit vet en alkali waren en vrij in de lucht zweefden. Op hen woonden eveneens denkende wezens. Deze stelling werd niet alleen als verkeerdt, doch zelfs als staatsgevaarlijk opgegeven doordat men zei: waren er nog andere werelden, die wij niet kennen, dan zou de „Heer der Denkenden” ze niet beheerschen. Er staat evenwel in de grondwet van den staat: „Wanneer iemand zegt, er bestaat iets, dat niet beheerscht wordt door den heer der denkenden, dan zal men hem in glycerine koken tot hij week wordt.

In de verzameling verhiel Glagli zich ter verdediging, hij maakte er speciaal op opmerkzaam, dat de leer, de wereld is vol, de andere leer tegensprak, die leerde dat zij geblazen was. En ook vroeg hij waar de reus Roedipoedi gestaan zou kunnen hebben, als er geen andere werelden waren. De akademie van de oude school hadden ondanks hun geleerdheid een zware strijd te voeren tegen

1.	v. Romeyn — Piccardt	0 — 1
2.	Ekker — v. Erpen Thalman Kipp	0 — 1
3.	De Veer — Kievits	1 — 0
4.	Dufour — Palmboom	1 — 0
5.	Meyer — v. d. Hoeve	1 — 0
6.	Tollenaar — Treffers	0 — 1
7.	Bloemsma — v. d. Willigen	0 — 1
8.	Wilkens — de Wit	0 — 1

Delft — Utrecht 3 — 5

HET BESTUUR.

VEREENIGINGSLEVEN

VRIJZ. CHRIST. STUDENTEN BOND.

De leden van den Vrijzinnig Christelijken Studentenbond in de afdeelingen Groningen, Leiden, Utrecht, Wageningen en Rotterdam, gevoelen dat het beroep, door Prof Van Vollenhoven in zijn Gidsartikel „Ontwapening” op de christelijke gemeente gedaan, ook hen raakt, zij achten het op grond van hun christelijk beginsel hun plicht, instemming en steun te schenken aan zijne aansporing aan de Regeering; bij de Grondwetsherziening ook de ethische gevolgen ten volle te aanvaarden, verbonden aan Nederland's toetreding tot den Volkenbond.

Met Z.H Gel. rekenen zij hiertoe den eerlijken afstand zoowel van het recht tot het voeren van een „Belangenoorlog”, als van het recht, zelf de wereld het leed van een oorlog aan te doen, d. i. het recht tot verklaring van oorlog. Zij spreken den wensch uit, dat allen die in deze vragen van practijk het Evangelie één maakt, op voorbeeld van het Convent van Remonstrantsche Predikanten, hunne krachten zullen inspannen, om dit aardsche goed van zoo hoog geestelijk belang, te verwezenlijken.

Deze verklaring door het Hoofdbestuur voorgesteld, verwierf in genoemde afdeelingen goedkeuring en groote instemming.

deze gronden en Glagli zou zijn beide stellingen doorgezet hebben, als niet zijn derde hem verdacht gemaakt had. Maar de politieke bedoeling er van was te openlijk en zelfs Glagli's vrienden waagden niet, in dit opzicht voor hem op te komen, omdat de meening, dat er nog meer werelden waren voor een rijksgevaarlijke en anti-nationale gold. Daar Glagli deze stelling volstrekt niet wou intrekken, begon de meerderheid der akademie zich tegen hem uit te spreken en sleepten de ijverigste tegenstanders reeds ketels glycerine aan om hem te koken tot hij week zou zijn.

Toen ik dat zinlooze geredeneer voor en tegen moest aanhooren en toch zeker was mij op een zeepbel te bevinden, die mijn zoontje voor ongeveer zes seconden van uit het tuinvenster van mijn woning door middel van een stroohalm geblazen had en toen ik zag dat deze strijd door dubbel verkeerde meeningen een eerlijk nadenkend wezen het leven zou kosten — want het weekkoken is voor een saponier altijd levensgevaarlijk — kon ik mij niet langer inhouden, maar sprong op en vroeg het woord.

„Geen onzin,” fluisterde oom Wendel, zich tegen mij dringend. „Praat je niet in 't ongeluk! Begrijpen ze toch niet! Zal het zien! Wees stil!”

Maar ik liet mij niet meer terughouden en begon:

Mijne heeren Denkenden! Sta mij toe, dat ik eenige dingen opmerk, daar juist ik in de gelegenheid ben over de oorsprong en hoedanigheid van Uw wereld iets naders mede te deelen.”

Hier ontstond algemeen gemor: „Wat? Hoe? Uw wereld? Hebt U misschien een andere? Hoor! Hoor! De wilde, barbaar! Hij weet, hoe de wereld ontstaan is?”

STUDENTENGEZELSCHAP VOOR SOCIALE
STUDIE.

SOCIAAL-TECHNISCHE VEREENIGING VAN DEMO-
CRATISCHE INGENIEURS EN ARCHITECTEN.

Afdeeling DELFT.

Bovengenoemde vereenigingen hielden 10 November hun eerste lezing over Vakbeweging, waar de heer Lansink Jr. sprak over de onafhankelijke vakbeweging.

De onafhankelijke vakbeweging, aldus spr., beperkt zich niet tot hervormingen en verbeteringen binnen het raam der kapitalistische maatschappij, ze streeft ook naar ommekeer van het maatschappelijk productieproces. Privaat eigendom leidt tot een productieproces, gericht op winst voor enkelen. Hieruit vloeit de loonstrijd voort met zijn beroemde cirkel. Loonsverhoging kan slechts tijdelijk verbetering brengen, blijvende verbetering eischt een verandering van de grondslag der productie. De ver doorgevoerde arbeidsverdeling leidt tot meerdere afhankelijkheid der individuele arbeider en richt hem geestelijk ten gronde.

Hiertegen stelt de onafhankelijke vakbeweging de directe actie, d.w.z. de arbeiders zelf moeten de strijd hiertegen aanbinden met behulp van hun economische macht zonder tusschenkomst van bestuurders, enz. en zonder politiek-parlementaire actie. Het zwaartepunt der strijd ligt in de fabriek; de economische omstandigheden bepalen het gebeuren in de wereld. Deze strijd dient gevoerd buiten godsdienstige of politieke richting om.

In de tegenwoordige maatschappij is een „instituut der voortbrenging”, dat geen directe invloed heeft op de regeering, daarnaast een „politiek instituut”, dat regeert. Deze twee moeten in één hand zijn; degenen die produceeren, moeten ook regeeren. Het afzonderlijk streven naar politieke macht, naast de economische, kan nooit tot het gewenschte resultaat leiden, en hierop kan geen hoop op een nieuwe maatschappij worden gebouwd. Slechts de natuurlijke orga-

„Hoe de wereld ontstaan is,” ging ik voort met luidere stem, „kan niemand weten, nog U, noch ik. Want de „Denkenden” zijn zoo goed als wij beiden slechts een nietig vonkje van de oneindige geest, die zich in oneindig veel vormen belichaamt. Maar hoe het kleine stukje wereld, waarop wij staan, ontstaan is, dat kan ik U zeggen. Uw wereld is inderdaad hol en met lucht gevuld en haar schaal is niet dikker dan de heer Glagli aangeeft. Ze zal wel is waar eens uit elkaar springen, maar voor dit gebeurd kunnen nog een paar millioen jaren verlopen. (Luid bravo der Glaglianen) 't Is eveneens waar dat er nog vele bewoonde werelden zijn, evenwel zijn het niet uitsluitend holle kogels, maar veel millioenmaal grootere steenmassa's, bewoond door wezens als ik ben. En vet en alkali zijn niet de eenige elementen, ze zijn zelfs geen elementen, doch gecompliceerde stoffen, die slechts toevallig op deze kleine zeepbelwereld een rol spelen.”

„Zeepbelwereld?” Een storm van onwil verhief zich aan alle zijden.

„Ja,” riep ik moedig, zonder op oom Wendels trekken en duwen te letten, „ja, Uw wereld is verder niets dan een zeepbel, die de mond van mijn klein zoontje door middel van een stroohalm geblazen heeft en die door een kindervinger het volgende oogenblik reeds stukgedrukt kan worden. Wel is waar, is tegenover deze wereld mijn kind een reus”.

„Ongehoord! Heiligschennis! Waanzin!” klonk het door elkaar en inktpotten vlogen mij om 't hoofd. „Hij is gek! De wereld is een zeepbel. Zijn zoon zou ze geblazen hebben! Hij geeft zich uit voor de vader van den wereldschepper! Steenigt hem! Kookt hem!”

nisatie der vakbeweging met alleen economische actie kan afdoende verbetering brengen.

Hierop volgde een geanimeerd debat.

2 December a.s. zal Prof. Veraart de reeks voortzetten met een lezing over de R. C. vakbeweging.

N. C. WINKEL.

LEZINGEN VAN S. S. S. en S. T. V.

Het Studentengezelschap voor Sociale Studie heeft besloten, in samenwerking met de afd. Delft van de „Sociaal-Technische Vereeniging van Democratische Ingenieurs en Architecten” een viertal lezingen te doen houden, waarin onderwerpen uit het vakvereenigingswezen zullen worden behandeld:

Te weten:

- 10 November '21. B. Lansink Jr., voorzitter van het N.A.S. Onderwerp: „De beginselen der Onafhankelijke Vakbeweging”.
- 2 December '21. Prof. Mr. J. A. Veraart. Onderwerp: „De beginselen der Katholieke Vakbeweging”.
- 2 Februari '22. E. Fimmen, sekretaris van het internationaal Vakverbond, onderwerp: „Het I. V. V. en een komende Wereldstrijd”.
- 23 Februari '22. E. Bouwman, oud-gedelegeerde van het N. A. S. op het kongres der R. V. I. te Moskou; onderwerp: „De Rode Vakinternationale”.

De besturen van S. S. S. en S. T. V. hebben besloten de lezingen voor alle ingeschrevenen toegankelijk te stellen, terwijl voor niet-ingeschrevenen introductie-kaarten verkrijgbaar zijn bij den heer A. Lodder, Oostsingel 12c en de sekretarissen van S. S. S. en S. T. V.

De besturen willen nog met een enkel woord wijzen op de praktische betekenis die deze lezingen voor den a.s. ingenieur hebben, waar in zijn bij uitstek later sociale

„Eer de waarheid! schreeuwde ik. „Beide partijen hebben ongelijk. Mijn zoon heeft de wereld niet geschapen, hij heeft slechts deze bol geblazen binnen de wereld, naar wetten die boven ons allen staan. Hij weet van U niets en U kunt niets weten van onze wereld. Ik ben een mensch, ik ben honderdmillioenmaal zoo groot als U en tienbillioenmaal zoo oud! Laat Glagli los! Wat vecht U om dingen die U niet beslissen kunt?”

„Weg met Glagli! Weg met de „mensch”. We zullen eens zien of je de wereld met de pink kan ineendrukken! Roep je zoontje maar! Zoo tierde men om mij heen, terwijl men Glagli en mij naar de ketel met kokende glycerine sleepte.

Verzengende gloed kwam mij tegen. Tevergeefs weerde ik mij. „Er in met hem!” schreeuwde de menigte. „We zullen zien, wie het eerst springt!” Heete dampen omhulden mij, een brandende pijn trok door mij heen en . . .

Ik zat naast oom Wendel aan de tuintafel. De zeepbel zweefde nog op dezelfde plaats.

„Wat was dat?” vroeg ik verbaasd en ontsteld.

„Een honderdduizendste seconde! Op aarde is nog niets veranderd. Heb nog op tijd mijn schaalverdeling verschoven, anders hadden ze je in de glycerine gekookt. Hoe? Moet ik de ontdekking van het mikrogeen nog publiceeren? Hoe? Meen je nog, dat ze je gelooven zullen? Verklaar het ze dan!”

Oom Wendel lachte en de zeepbel sprong. Mijn zoontje blies een nieuwe.

(Wordt vervolgd).

positie gemis aan konkrete kennis omtrent arbeidersbewegingen funest is.

De sekretaris van S. S. S.
D. SCHERMERHORN, Nieuwe Laan 54.
De sekretaris van S. T. V.
N. C. WINKEL, Voorstraat 93.

NED. CHR. STUDENTEN VEREENIGING.

De lezing van den heer P. OOSTERLEE gaat wegens ziekte van dezen niet door. In plaats daarvan spreekt om 8 uur in de Bibliotheek der T. H. op Woensdag 23 November Ds. VAN LEEUWEN, em. pred over: Dostojewski.
C. TJEPPES, Secr.

DELFTSCHE HERSENGYMNASTIEK

EEN DROOM.

„Federatie, federatie, geef mij mijn S. W. weder”.
Stem achter de coulissen: „Maar dan wat beter”.

Jongstleden nacht was een kwade nacht, gegrepen door booze droomen lag ik te bedde...

Met een schok vloog ik overeind, stak met trillende vingers 't licht op en spoedde mij naar 't waschbekken om 't hulsel van mijn koortsachtige brein met de wondere samenstelling H_2O , van $\pm 10^\circ C.$ te verkoelen; eerst daarna was ik bij machte mijn hoofd buiten 't venster te steken, waarop ik de frissche geur van de N.G. en S.F. inademde, die me binnen weinige seconden denarcotiseerde en me terugvoerde in de lieflijke welbekende regionen van onze brave stad Delft.

Deze droom was te wonderlijk dan dat ik ze U zou willen onthouden.

Ik droomde... 't was in 't jaar 9, ik was in 't Teutoburgerwoud, was Romein; er waren ook nog andere Romeinen. Ik was lid van 't Romeinsche leger, dat stond onder een zekere Publius Quinctilius Varus. We kortten ons den tijd met rugby, wanneer we iets deden dan deden we 't goed, ditmaal was 't dan ook een partij van drie kolommen lang, ofschoon ik voor mij één kolom meer dan voldoende vond. Behalve met eenige blauwe oogen en per hoofd drie verrekte spieren ongeveer, kwamen we er ditmaal met een overwinning af.

Ik was net bezig mijn wapenrustig weer aan te gespen, toen mijn vriend de krachtproleet Varius Cotyla (in zuiver hollandsch wijnvat), me kwam vertellen dat hij vanmiddag in zijn nieuwe Rumplerauto (druppelmodel, ingebouwde zoeklichten en dubbel uitgevoerde spatborden) naar de stad ging om een diner vanaf f 0,95 bij den Coguus Fruterus te gaan inslikken, want hij verdraaide 't langer om bij Varus in 't kamp voor f 1.20 te eten en dan niet genoeg te krijgen.

Meteen wou hij dan zien of hij zijn oude paenula (regenjas) en tunica kwijt kon worden bij Hermanus Nordenius (aangesloten bij de telefonius), die zoo als hij wist de hoogste prijzen gaf.

Ik stond hem met open mond aan te gapen, want ik had hem nog nooit zoo enthousiast gezien.

„Ha”, oude wijnbuik riep ik uit, „hoe kom je toch aan die adressen”.

„Ja”, zei hij met een geheimzinnig gezicht, „dat vertel ik je straks als we rustig in onze benzinedruppel zitten, want je gaat toch mee is 't niet”.

„Ik ga zoo mee, maar dan moet ik nog eerst mijn lekke caligae (laarzen) halen, dan probeer ik er ook nog wat geld uit te slaan, want mijn crediet in de cantine is erg broos”.

Een kwartier later zaten we rustig vóór de achteras en suisden met bekwame spoed door 't majestueuze woud. Bij de oneffenheden van den bodem beschreven de punten van de wielen gelukkig cirkels.

„Ziezoo Dirk”, zei ik, „nu er mee voor den dag, hoe kom je aan al die nieuwigheden”.

„Je weet, beste Aurelius”, was 't antwoord, „dat we eergisteren een verkenningpatrouille uitzonden om te zien wat die barbaren in berenhuiden (Jupiter moge ze verdelgen) in hun schild voerden. Onze dappere vriend Trebonius had 't bevel, en 't is bekend genoeg, dat hij niet alleen een sterk en dapper krijger, maar op zijn tijd een sluwe vos kan zijn. 't Gelukte hem dan ook de wachtposten van 't kamp dier blonde monsters te verschalken en door te dringen tot den tent van Arminius, die in diepen slaap gedompeld was; zeker had hij te veel „mede” achter de knopen van zijn berenhuiden tunica.

Behoedzaam nam Trebonius de bak met runen benevens eenige wastafelen en ook een paar vellen perkament mede, die in de nabijheid van den slaper (Apollo straffe hem met een pianospelende hospita) op zijn nachtkastje lagen.

Gisteravond laat kwam Trebonius, vergezeld van zijn dappere makkers, ongedeed in ons midden terug.

Vannacht zijn Quinctilius Varus, Trebonius, Cajus Martius en ik bezig geweest deze belangrijke bescheiden te doorvorschen. De perkamenten bleken geen krijgsgelieven te bevatten, alles hierin ademde rust en vrede. 't Was blijkbaar een tijdschrift betrekking hebbende op 't cultuurleven dier verre volken (men noemt ze meen ik Kaninefaten), ge weet, ze wonen in die drassige landen aan de zee, waar om etenstijd de zon in ondergaat.

Je weet ook mijn waarde Aurelius, dat ik behalve voor 't wijnvat steeds een zwak had voor de schoone letteren. Zoo dan zette ik mij te lezen hedenmorgen, en ik ben verrukt Aurelius, en ook gij zult u opgeheven voelen tot den derden staat van gelukzaligheid, als gij slechts deze perkamenten wilt savouereeren met uwen geest.

Ziet hier, hier zijn ze, bewaar ze goed en verheug u in deze heerlijke woordkunst; reeds te lang zijn wij verstoken van de geestelijke genietingen van ons onvergeetlijk Rome.

Ik laat u nu met rust, vang aan, het zal u deugd doen als weleer, toen gij met welriekende wateren besprenkeld, met zachte zalven gewreven, na een lauw bad genomen te hebben in de Thermae van Diocletianus, den Quirinalis afdaalde”.

En ik, ik greep dit wonderbare perkament en ik ving aan. 't Smaakvolle frontispice met de aanlokkende aanbiedingen die mijn brave Varius Cotyla zoo opgetogen hadden gemaakt sprong me letterlijk in de oogen. En dan nog te zegen dat de Barbaren geen gevoel voor 't schoone hebben.

Ik bladerde door, ik las fraaie redevoeringen als weleer van Cicero, verslagen van een gezelschap met name Vrije Studie overgenomen uit de „N. R. Ct.”, dat me deed ontroeren. In vervoering brachten me al deze verslagen over eerstejaarslezingen, studiebelangen, aangeschafte boeken, Electrotechnische vereenigingen, Technische Hoogeschool en last not least „principiele misère”.

Daarin stond iets over onpractisch gedoe van een S. V. hij dacht dat 't een vereeniging van menschen was die steeds te laat waren. Ik heb me er niet verder in verdiept, er was zooveel meer schoons te zien. Ik las verder.

Ik kwam aan een interessante feuilleton, daarna aan een geestige bespreking van sommige van hun goede degelijke Kaninefaatsche begrippen. Dan waren er nog een paar alleraardigste gedichtjes en een spotschriftje over de allerlaatste engagementenregen. Toen kwam de literaire kroniek met nog wat, een paar prettige beschrijvingen gaf hij van

de inhoud van interessante boeken die zeker 't lezen waard moeten zijn, verder raadde hij aan nog een paar artikels te lezen in eenige periodieken, en waren er nog aanhalingen uit de groote bladen en tijdschriften.

't Allerlaatst kwam de tooneelrecensent aan 't woord. Er scheen in die barbarensteden een opleving van 't tooneel plaats te hebben, ik las een zeer belangwekkende beschouwing over nieuwe stukken: o. a. Ceasar's vrouw. Waarom trouwen. Zijn eenige vrouw, (uit de titels leidt ik af, dat de vrouw bij de Kaninefaten een belangrijk ding is), en van wiens „vriendinnetje” evenals over 't spel getiteld: „Amants”, gespeeld door Jeanne Provost uit Gallië, naar de medewerker ons meedeelde, komen er volgende week eenige aardige bijzonderheden en eenige aardige bijzonderheden en een recen. ie over „De karos van den Bisschop”, 't geestige stuk van Merimce, misschien ook nog over de vlijmende eenacten „'t Eeuwige trio”.

't Geheel gaf me een beeld van de manier van denken en leven van deze jonge Kaninefaten, 2000 in getal dus wel in staat uit hun midden iets goeds voort te brengen, dat ons meteen de indruk geeft van hun standpunt, staande als zij zijn aan den ingang tot 't drukke gedoe der Kaninefatenmaatschappij.

Zoover was ik gekomen toen ik Varius Cotijla zag bladeren in: „Voorstellen over toepasselijke Mani-Cecha” à f 2.50, toen sprong ik van schrik uit de druppel en was wakker . . . . . Toen ik weer in mijn bed wou stappen na de frissche lucht der Hollandsche dreven opgenomen te hebben, viel mijn oog op de laatste twee afleveringen van 't „Delftsch Studenten Weekblad, orgaan enz.” die naast mijn bed lagen. Ik pakte ze op en kwakte ze in een hoek.

MARCUS AURELIUS.

STUDIEBELANGEN

HYGIËNISCHE MAATREGELEN IN DE TROPEN.

In de Sc. Am. 1921, 18 Juni geeft Lloyd T. Emory een interessant artikel betreffende eigen ondervindingen op het gebied der tropische hygiëne.

Deze Amerikaan waarschuwt tegen de opvatting, dat de gezondste leefwijze is, diegene waarbij de Europeaan de gewoonten van den inboorling overneemt. Juist de verwaarloozing en onkunde van hygiëne bij de inboorlingen is, naast de hooge temperatuur, vochtige lucht en verontreinigd water, een der voornaamste oorzaken der tropische ziekten.

Water is de infectiebron voor dysenterie, cholera en typhus. Waterkoken is niet voldoende ter vermindering van deze ziekten; men sluite het water af tot het oogenblik waarop het gebruikt wordt.

Als voedsel eigent zich bijzonder: fruit, rijst, diverse groenten en versche goed gekookte visch. Het fruit moet vooral gaaf en niet te rijp zijn; evenals de groenten, moeten beide zorgvuldig gewasschen worden in gekookt water.

Het matig gebruik van alcohol, d. w. z. in die hoeveelheden, die in het lichaam geheel kunnen worden geoxydeerd, is in de tropen niet meer nadeelig, dan in ons gematigd klimaat. Echter is het juist een opvallend verschijnsel, dat velen in de tropen meer alcohol gebruiken, dan zij in hun vaderland gewoon waren. Indirect is alcohol veel gevaarlijker: het maakt iemand slordiger in de keuze van zijn voedsel, neerslachtiger bij ziekte, enz., en bovendien vatbaarder voor allerlei kwalen, terwijl de malaria en dysenterie zich gemakkelijker herhalen, dan bij den geheelonthouder.

Wat kleding aangaat, is het altijd dragen van schoeisel zowel binnen- als buitenshuis zeer aan te raden. Laarzen

zijn buitenshuis beter dan laag schoeisel; men ontgaat hiermee muskietenbeeten.

Verder moeten kleeven steeds in gekookt water gewasschen worden en nooit op een grasveld, maar steeds aan een lijn gedroogd worden. Trek zooveel mogelijk iederen dag schoone kleeven aan en draag altijd een hoed. Baden kan nooit te veel gedaan worden, gebruik carbolzeep. Tegen muskieten helpt citronella-olie. Slaap heeft men minstens 8 uur per dag noodig; gebruik steeds een muskietennet. Span voor het vallen van den avond muskieten-netten, zoodat de malaria-muskiet niet kan binnendringen. Tot slot: doe geregeld iets aan lichamelijke ontspanning en oefening, bv. tennis- en golfspel.

Schrijver besluit met de opsomming:

Keep away from musquitos, get plenty sleep, eat with moderation, leave alcoholic drinks alone, take regular exercise and don't worry about your health.

29—10—'21.

S.

INGEZONDEN

Aan de Redactie van het D. S. W., Delft.

Mijne Heeren,

Het zij mij vergund naar aanleiding van het schrijven van Dr. Toxopeus in het vorige nummer van uw blad het navolgende op te merken. In Mei van dit jaar vernam ik dat door genoemden heer een boekje „Vectoranalyse” was uitgegeven. Reeds verheugde ik mij, dat er naast het duurdere en meer uitgebreide door Dr. Manders uitgegeven collegeboek, een kleiner, goedkoper werkje was ontstaan, waarvan velen nut zouden kunnen hebben; tot mijn schrik moest ik echter bemerken, dat in het werkje zooveel van de grofste fouten en misvattingen voorkwamen, dat het ten eenenmale onbruikbaar was. Den schrijver zond ik een bloemlezing van het allerergste wat me bij eerste vluchtige lezing direct was opgevallen, en schreef hem daarbij o. a. het volgende:

„Ik vind het bepaald erg jammer, dat ik op grond van bovenstaande uiteenzettingen uw boekje niet aan mijn leerlingen kan aanbevelen, ik ben zelfs verplicht hen het gebruik af te raden. M. i. moeten de vele fouten in de hoofden van menschen, die de vectoranalyse nog moeten leeren, schromelijke verwarring stichten. Des te meer betreur ik dat, daar er aan een klein boekje als het uwe zeker behoefte zou bestaan.” „Mocht U er toe kunnen besluiten de uitgave van uw boekje te staken en het onmiddellijk te vervangen door een verbeterde uitgave, dan zou ik dit van harte toejuichen. M. i. zou het veel grootere afzetgebied, dat een goed boekje zeker zou hebben, U het eerst geleden verlies spoedig ruim vergoeden. Ik aarzel zelfs niet U voor dit geval mijn geheel belangelooze medewerking toe te zeggen. Hoewel ik het zeer druk heb, heb ik er dat voor over, om te maken dat er werkelijk iets voor den dag komt waar mijn leerlingen wat aan hebben.”

Ik citeer dit, om duidelijk te doen uitkomen, dat de heer Toxopeus, waar hij in zijn bovenaangehaald schrijven mededeelt dat ik hem zou hebben voorgesteld zijn boekje met mijne hulp in mijn geest om te werken, zich schuldig maakt aan het opzettelijk verdraaien van feiten. Over geest of methode is in mijn schrijven niet gesproken, alleen over verbetering van fouten.

Met beleefden dank voor de beschikbaar gestelde plaats-ruimte,

Hoogachtend,

J. A. SCHOUTEN.

In het 3e D. S. W. schreef mejuffrouw S. S. Heyting een antwoord op mijn ingezonden stuk in het 2e nummer van dit blad.

De gedachtengang die de D.V.S.V. tegen de afvaardiging van Sanctus Virgilius in de Federatie deed stemmen, is mij in dit antwoord wel duidelijk geworden. Echter moet ik er aan toevoegen, dat m. i. de premissen, die den grondslag dezer gedachtengang vormen, onjuist zijn.

Noch in de vergaderingen der laatste twee jaar, noch in gesprekken met S.V.-leden is mij ooit gebleken dat S.V. een federatie voorstaat uitsluitend van vereenigingen die op een speciaal standpunt staan, n.l. der religieuze corpora. Als S.V. dit wilde, wat was dan eenvoudiger dan dat zij zich tot N.C.S.V., V.C.S.B. enz. wendde?

Wèl heb ik steeds geconstateerd dat S.V. als gezelligheidsvereeniging, uit den aard der zaak nièt, en ondanks haar R.K. beginsel, mede wilde doen aan een federatie der neutrale vereenigingen. Hoezeer dit ook theoretisch ongewenscht is, hoezeer ook gestreefd moet worden naar vereeniging van gelijksoortige elementen, heb ik moeten erkennen, dat het toelaten van S.V. en S.S.R. ondanks de bezwaren die hieraan voor „neutralen” (dus ook voor mij) verbonden zijn, de eenige bron vormt om tot het vereenigen van alle Delftsche studenten te komen. Door genoemde bezwaren kan echter in belangrijke mate reglementair tegemoet gekomen worden indien bij allengoeden wil voorop staat. Ik doe dan ook een beroep op de besturen an D.V.S.V., D.S.B. en S.V., zich met elkaar te verstaan en tot een redelijke oplossing te komen. Dit is helaas het laatste wat ik thans nog voor de goede zaak kan doen.

Ten slotte wil ik den heer v. S. gerust stellen, dat ik, hoewel na de bewuste vergadering in een zeer pessimistische bui, toch het goede dat de nieuwe geest tot stand heeft gebracht, niet over het hoofd zie.

J. D. VAN ROON.

TIJDSCHRIFTEN

„Christiaan Huygens.” Intern. Mathematisch Tijdschrift. Uitg. P. Noordhoff, Groningen. Prijs per Jaarg. f 8,—. Met het N. T. v. W. samen f 12,—.

Dit nieuwe tijdschrift onder redactie van Prof. Dr. F. Schuh, stelt zich ten doel artikelen te publiceeren op het gebied van zuivere wiskunde, mechanica en mathematische physica. Het zal een internationaal karakter dragen, daar ook artikelen in Zuid-Afrikaansch, Fransch, Duitsch en Engelsch zullen worden opgenomen.

In het eerste nummer van 1 October 1921 wijdt Prof. Dr. F. Schuh een artikel aan „Christiaan Huygens”, het genie, waaraan dit tijdschrift zijn naam ontleent, terwijl de nieuwe theorie van het onmeetbare getal van Prof. Dr. P. J. H. Baudet hier een plaats vindt.

In het verdere gedeelte van dit nummer worden vraagstukken van het examen K.V. 1921 uitvoerig besproken, terwijl aangekondigd wordt, dat in een volgend nummer de schriftelijke vragen van het Candidaatsexamen 1921 (Mei-Juni) der T. H. en die van het Prop. examen Wiskunde Sept. 1921 zullen worden besproken door Prof. Dr. F. Schuh. Q.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL

AFDEELING DER MIJNBOWWKUNDE.

De Voorzitter van de afdeeling Mijnbouwkunde der Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wen-

schen deel te nemen aan het Ingenieurs-examen voor Mijn-ingenieur, dat zal worden afgenomen in de maand Januari 1922, zich hiervoor schriftelijk hebben aan te melden bij den Secretaris der afdeeling, Professor J. A. Grutterink, m. i. Instituut voor Mijnbouwkunde, Delft, vóór 1 December 1921.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in den Technischen Boekhandel van J. Waltman Jr., te Delft.

PERSONALIA

Bij beschikking van den Minister van O., K. en W. is met ingang van 1 Nov. 1921 aan Ir. Th. E. R. G. Arnold op zijn verzoek, eervol ontslag verleend als assistent bij de Analytische Scheikunde aan de T.H. te Delft, en voor het tijdvak van 1 Nov. 1921 tot 31 Aug. 1922 benoemd als zoodanig C. de Graaff te 's-Gravenhage.

Bij beschikking van den Minister van O., K. en W. is met ingang van 1 Nov. 1921 aan Ir. J. H. Reiseger, op zijn verzoek, eervol ontslag verleend als assistent voor de electrotechniek, en is voor het tijdvak van 1 Nov. '21—31 Aug. '22 als zoodanig benoemd ir. W. Hondius Boldingh.

Ir. J. van der Vegt is benoemd tot ingénieur stagiaire bij de Ateliers de Constructions Electriques de Charleroi.

Bij K.B. zijn ir. J. H. van der Burgt te West-Terschelling, ir. C. F. Egelie te Roermond, ir. A. H. Fabius te Roermond, ir. A. G. Maris Jr. te 's-Gravenhage en ir. H. Volker te Roermond met ingang van 1 Nov. 1921 benoemd tot ingenieur van den Rijkswaterstaat.

Aan den ingenieur bij den Waterstaat en 's Lands Burgerlijke Openbare Werken, met verlof in Nederland, ir. J. E. A. de Vogel, vroeger-sectie-ingenieur te Indramajoe, residentie Cheribon, van de irrigatie-afdeeling Tjimanoe, is de tevredenheid der Indische Regeering betuigd voor zijn werkzaamheden inzake de voedselvoorziening der bevolking.

Ir. Th. E. R. G. Arnold, laatst assistent aan de Technische Hoogeschool te Delft, is benoemd tot ingenieur bij de Klatensche Cultuur-Maatschappij.

Ir. F. E. Eyken is benoemd tot constructeur op de teekenkamer van de Rotterdamsche Droogdok-Mij. te Rotterdam.

FAMILIEBERICHTEN

VERLOOFD:

M. BREUKINK

en

A. SLOTHOUWER.

Utrecht.
Delft.

Eenige kennisgeving.

CORRESPONDENTIE

Veel copy moest wegens plaatsgebrek blijven liggen.

DE REDACTIE.